

*Být mnou
není snadné.*

HRA LŽÍ
NA MOU DUŠI

SARA SHEPARDOVÁ

AUTORKA SÉRIE

Roztomilé malé lhářky

*Ale mé dvojče
nemá na vybranou.*

HRA LŽÍ
NA MOU DUŠI

SARA SHEPARDOVÁ

Přeložila Michaela Krýslová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 by Alloy Entertainment and Sara Shepard

All rights reserved.

Z anglického originálu *Cross My Heart, Hope to Die*

(Published by HarperTeen, New York)

přeložila © 2014 Michaela Krýslová

Redakce textu: Melita Denková

Jazyková korektura: Ludmila Nussbergerová

Foto na obálce © 2013 by Gustavo Marx/Mergeleft Repts, Inc.

Grafická úprava obálky: Liz Dresner

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-208-5

*Zrada je jediná pravda,
která utkví v paměti.*

ARTHUR MILLER

PROLOG

ZNÁMÝ OBLIČEJ

Pozorovala jsem dva teenagery sedící o slunečném sobotním dopoledni před kavárnou Coffee Cat. Nakláněli se těsně k sobě a mluvili tak tiše, jako by si šeptali intimnosti, ale jejich těla se nedotýkala. Většina lidí by je nejspíš považovala za partnerskou dvojici – a opravdu jim to spolu moc slušelo. Mladík měl vystouplé lícni kosti a štíhlou atletickou postavu. Modrozelené polo tričko zvýrazňovalo zelené skvrnky v oříškově hnědých očích. Připadal mi stejně sexy jako leckterá filmová hvězda, ale možná jsem mu trochu nadřžovala: Thayer Vega byl koneckonců můj kluk.

Nebo aspoň do té doby, než jsem zemřela.

Slečna vedle něho vypadala úplně stejně jako já, když jsem ještě měla tělo. Zářivě modré oči si obtáhla mými sametově čokoládovými očními linkami a vlny hustých světle hnědých vlasů jí splývaly po zádech stejně jako dřív mně. Měla na sobě šedý kašmírový svetr a tmavé přiléhavé džíny z mé skříně. Slyšela na moje jméno, a když jí začala po tváři stékat slza, můj kluk se k ní naklonil a objal ji. Hned jsem pocítila, jak se mi sevřelo srdce.

Taky už jsem si mohla dávno zvyknout, že pobývám na světě jako duch mrtvé dívky, poletuji jako mikrotenový sáček za svou znovunalezenou sestrou-dvojčetem Emmou a sleduji, jak se zabydluje v mém životě, spí v mé posteli a povídá si s mým klukem, kterého

já už nikdy nepolíbím. Toho večera, co jsme se měly s Emmou poprvé setkat, jsem se vůbec neukázala – protože mě někdo zavraždil. A Emma pak zaujala mé místo, protože vrah jí vyhrožoval, že jinak to s ní špatně skončí. Teď už pár měsíců žije mým životem a snaží se vyřešit záhadu mé smrti. Ale i když tohle všechno vím, být svědkem takových okamžiků, na jaký se právě dívám, mi to nijak neulehčuje.

Když se Thayer před pár týdny vrátil z protialkoholního léčení, Emma měla podezření, že mým vrahem je právě on. Ale přestože té osudné noci byl se mnou v Sabino Canyon, její pátrání stoprocentně prokázalo – k mé obrovské úlevě – že on mě nezabil. Podařilo se jí očistit i mé adoptivní rodiče, ačkoli ti přede mnou skrývali obrovské tajemství – že jsou mými *prarodiči*. Naše biologická matka Becky je totiž jejich problémovou dcerou. Porodila nás ještě jako teenager a mě nechala u svých rodičů, zatímco s Emmou odjela z města, ovšem o pět let později ji stejně opustila, takže Emma skončila v pěstounské péči.

Sledovala jsem, jak si Thayer s Emmou povídají, když vtom se ozvala rána z výfuku auta. Emma zvedla hlavu a zůstala zírat na hnědý Buick popojíždějící parkovištěm před kavárnou. Žena za volantem připomínala lidskou trosku, tmavé vlasy měla rozčuchané a tváře propadlé a bledé. Přesto se dalo poznat, že kdysi bývala krásná.

Když jsem se podívala zpátky na Emmu, třásl se jí ruce. Kelímkem s kávou spadl na dlaždičky, víčko odletělo a vlažná tekutina se jí rozlila po černých nízkých botách. Ale ona sebou ani necukla.

„Proboha,“ zašeptala.

A najednou mi to došlo: Becky, naše biologická matka. Poznala jsem ji z Emminých vzpomínek, ačkoli vypadala ještě odrbanější než před třinácti lety, kdy ji má sestra viděla naposledy. Ale stejně mi připadala povědomá, jako už bych se s ní taky někdy setkala. Zatím jsem si dokázala vybavit jen nesouvislé útržky svého života, jimž obvykle předcházelo zneklidňující mravenčení. I teď jsem pocítila lehké svrbění, ale když jsem zavřela oči, nic jsem neviděla. O Becky jsem se dozvěděla té noci, co jsem zemřela. Otec se s ní

tenkrát tajně sešel – co když já taky? Usilovně jsem se soustředila a snažila se vzpomenout si na další podrobnosti z toho večera. Ale měla jsem úplně okno, jen jsem cítila strach z blížící se smrti.

Včera večer táta řekl Emmě, že Becky je problémová a možná dokonce nebezpečná. Když jsem teď pozorovala její auto odjíždějící v oblaku výfukových plynů, nemohla jsem se ubránit otázce: Je natolik psychicky narušená, že by dokázala zabít vlastní dceru?

PROJÍŽDĚJÍCÍ MÁMA

Emma Paxtonová upřeně zírala na řidičku Buicku. Nejdřív viděla jen uvadlou vrásčitou ženu s propadlými tvářemi a rozpraskanými úzkými rty, ale pak pod matnou skvrnitou pletí rozeznala známý srdcovitý obličej. A když přimhouřila oči, dokázala si na jemných rozčepýřených vlasech znovu představit lesklou havraní čern. A její oči – ty oči. Emminým tělem šklubla elektrická rána. *Naše oči jsou na nás nejkrásnější, Emmičko*, říkala jí maminka, když spolu stály před zrcadlem v kterémkoli zchátralém bytě, kde zrovna ten měsíc bydlely. *Jsou jako dva safíry, co mají peníze nevyčísitelnou hodnotu.*

Zalapala po dechu. Byla to...

„Proboha,“ zašeptala.

„Cos říkala, Sutton?“ zeptal se Thayer Vega.

Ale Emma ho nevnímala. Svou biologickou matku neviděla třináct let, od té doby, co ji Becky nechala jako pětiletou holčičku u kamarádky.

Řidička zvedla hlavu a oči – dva modré safíry – upřela na Emmu. Nosní dírky se jí rozšířily jak nozdry splašeného koně, pak opět vystřelil výfuk a auto v hustém oblaku dýmu odkodrcalo pryč.

„Ne!“ zaječela Emma a vyskočila. Přelezla kované zábradlí lemuující zahrádku kavárny, přičemž se drápla do stehna. Nohou jí proletěla bolest, ale ona nezastavila.

„Sutton! Kam běžíš?“ křikl Thayer a vyrazil za ní.

Emma pádila za Buickem – vyjel z parkoviště a zahrnul doleva, kde bydleli Mercerovi, – letěla přes vozovku, aniž si všímala aut svištících kolem. Klaksony zuřivě troubily a někdo dokonce vystrčil hlavu z okýnka a zařval na ni: „Co to sakra vyvádíš?“ Za sebou slyšela těžký dech a nepravidelný dupot, jak Thayer dělal, co mohl, aby s ní navzdory své zraněné noze udržel krok.

Buick zabočil do ulice Mercerových a nabral rychlost. Emma se taky snažila přidat. Plíce jí málem praskly, přesto se auto čím dál víc vzdalovalo. Oči jí zalily slzy. Už zase Becky ztratila.

Možná je to tak lepší, pomyslela jsem si, pořád ještě otřesená neblahým tušením. Prostě jsem se nemohla ubránit pocitu, že Becky rozhodně nepřijela do města, aby se po letech šťastně sešla s rodinou.

Vtom zaskřípaly brzdy a Buick zastavil tak rychle, že vzduchem zavanul pach spálené gumy. Malí caparti, co v ulici hráli kickball, zavřeštěli a klučina s červeným míčem v ruce zůstal stát ztuhlý strachy jen pár centimetrů před autem.

„Hej!“ zvolala Emma. Vzala to přes Donaldsonovic trávník, přeskočila zahradní dekoraci znázorňující bůžka Kokopelliho a jen tak tak se vyhnula rozvětvenému kaktusu. „Hej!“ vykřikla znovu, vrhla se ze zadu na kapotu auta, rozplácla se na kufr a zabušila na zadní sklo. Horký plyn z výfuku ji hřál do kolen.

„Počkej! Tak počkej!“ ječela. Její oči se ve zpětném zrcátku setkaly s Beckynyma. Matka na ni zírala s otevřenou pusou.

Na okamžik se zdálo, že se zastavil čas, když na sebe Emma s maminkou civěly, odříznuty od zbytku světa. Kluk svírající míč se mezitím vzpamatoval a odběhl na chodník. V kamenné fontánce Stotlerových se cachтали ptáčci. Vzduchem vibroval bzukot sekačky na trávu. Váhala Becky, protože Emmu považovala za Sutton? Nebo věděla, že je to Emma, a vzpomínala na všechny krásné chvíle, co spolu strávily? Jak seděly na posteli a četly si Harryho Pottera? Jak si hrály na parádnice, když Becky přinesla domů oblečení, co vystrachala v dolarové bedně v levném obchodě? Jak si při

bouřce udělaly stan z prostěradla? Celých pět let to spolu táhly jen samy dvě – matka s dcerou.

Ale pak Becky odvrátila pohled, motor znovu zavrčel a za odjíždícím Buickem se zvedl oblak prachu. Emma potlačila vzlyknutí. Otočila se k odchodu a vzápětí se zarazila – přijíždělo k ní policejní auto.

Řidič stáhl okýnko a Emmě se zatajil dech. Za volantem seděl Quinlan.

„Slečno Mercerová,“ zvolal kysele, oči schované za leteckými slunečními brýlemi. „Co se tady děje?“

Emma se ohlédla za škytājícím Buickem zahybājícím za roh. Na vteřinku zadoufala, že Becky ujíždí před policií, a ne před svou dcerou. „To byla vaše známá?“ zeptal se Quinlan s pohledem taky upřeným na auto.

„Mmm, ne. Zdálo se mi, že jo, ale... spletla jsem se,“ koktala nepřesvědčivě Emma. Kéž by dneska hlídkoval v ulicích kterýkoli jiný policista. Quinlan toho o ní moc věděl – nebo si to aspoň myslel. Na policejní stanici měl o její sestře víc jak deset centimetrů silnou složku, kde si vedl záznamy o nebezpečných kanadských žertech, které prováděla se svou partou zvanou Hra lží. Třeba jak Sutton zavolala na policii a oznámila, že viděla lva obcházejícího kolem golfového hřiště, nebo se dušovala, že určitě slyšela, jak se z kontejneru ozývá pláč miminka, anebo jí „chcípl motor“ na železničním přejezdu, a pak zázračně naskočil akorát včas, aby auto o fous uniklo přijíždějícímu vlaku.

Za tenhle kanadský žertík se na mě moje kamarádky obzvlášť naštvaly a přichystaly tak krutou pomstu, že se mi ještě dneska dělá mdlo, když si na to vzpomenu. Natočily na video, jak mě maskovaný násilník škrtí, a to pak umístily na internet. A právě tohle video ke mně přivedlo Emmu.

Quinlan podezíravě přimhouřil oči. „No, pokud ji opravdu znáte, tak jí vyřídte, ať jezdí opatrněji. Mohla by někoho zranit.“ Významně pohodil hlavou směrem k hloučku dětí zvědavě zevlujících na chodníku.

Emmu popadl vztek. Založila si ruce na hrudi a drže odsekla: „To nemáte nic lepšího na práci?“ Sutton ráda provokovala a přebírat její zvyky byl někdy báječně osvobozující pocit.

Konečně ji dohnal Thayer. „Dobrý den, strážníku!“ vyhrkl bez dechu.

„Helemese, pan Vega.“ Quinlan se při pohledu na Thayera zatvářil otráveně – nevěřil mu o nic víc než Sutton. Thayer vzal Emmu starostlivě za paži.

Cukla jsem sebou. Věděla jsem, že Thayer se ji jen snaží ochránit, ale stejně jsem žárlila. Nebyla jsem zvyklá se dělit, dokonce ani se svou sestrou. A zvláště ne o kluka.

Quinlan nakonec pomalu zakroutil hlavou. „Ještě se uvidíme,“ řekl a odfrčel.

Thayer si prohrábl vlasy. „Déjà vu. Aspoň že mě tentokrát nikdo nepřešel.“

Emma se lehce zasmála. Sutton byla tu noc, kdy ji někdo zavraždil, s Thayerem v Sabino Canyon. Thayer se tajně vytratil z protialkoholní léčebny v Seattlu a přijel Sutton navštívit, ale romantická vycházka při měsíčku se poněkud zvrtila. Nejdřív narazili na pana Mercera s jakousi ženou, kterou považovali za jeho milenkou. Vzápětí Sutton někdo ukradl auto, napálil to s ním přímo do nich a Thayerovi zranil nohu. Suttonina sestra Laurel pro něho přijela a odvezla ho do nemocnice, zatímco Sutton zůstala v kaňonu. Pak se setkala s panem Mercerem, svým adoptivním otcem, a ten jí pověděl pravdu o ženě, se kterou ho načapali: jmenovala se Becky a byla to dcera pana Mercera – a Suttonina biologická matka.

Jenže co se událo potom, Emma netušila. Věděla jen, že Sutton to nepřežila. Emma skládala dohromady útržky noci v kaňonu od té doby, co přijela do Tucsonu. Každá stopa ji přivedla o kousíček blíž k pravdě, přesto měla pocit, že vyřešení záhady je stále v nedohlednu. Sice zjistila, že Sutton se na pana Mercera naštvála, že jí celý život lhal, a utekla zpátky do kaňonu – ale kam šla potom? Jak zemřela?

Emma se zadívala na potůček krve, co jí stékal do sandálu ze škrábance na noze.

Thayer sledoval její pohled a zabručel: „Ukaž.“ Vytáhl z kapsy modrý kapesník, klekl si a opatrně jí zranění ošetřil. „Neboj se, je čistej. Nosím ho, jen abych mohl zachraňovat pěkný holky v nesnázích,“ dodal s úsměvem.

Když vybledlá látka ztmavla krví mého dvojčete, probleskla mi hlavou vzpomínka. Viděla jsem Thayera, jak mi se zachmuřeným obočím podává ten samý kapesník, abych si otřela z očí slzy. Nevím, kvůli čemu jsem brečela, ale vybavilo se mi, jak jsem do jemných záhybů kapesníku zabořila obličej a vdechovala příjemnou vůni Thayerova těla, která na látce ulpěla.

„Kdo že to byl?“ zeptal se Thayer, když pevně ovázel kapesník kolem Emmina zraněného kotníku.

Emma zalovila v hlavě po další lži, ale pak se klukovi, který miloval její sestru, podívala do něžných, ustaraných oříškově hnědých očí a vyklopila pravdu: „Moje biologická máma.“

Thayer překvapeně zamrkal: „Fakt jo?“

„Fakt.“

„A jak jsi ji poznala? Já myslel, že jste se nikdy nesetkaly.“

„Poslala mi fotku,“ odpověděla Emma – koneckonců Becky jí opravdu nechala v restauraci Horseshoe svou fotografii.

Emma totiž po několik strašlivých dní podezírala pana Mercera, že Sutton zabil on, aby nemohla vyzradit jeho milostný románěk. Když se Emma dozvěděla, že Sutton přistihla pana Mercera v kaňonu s cizí ženou, prohledala jeho kancelář a objevila, že tajně dává peníze jakési Raven. Domluvila si s Raven schůzku v motelu, ale tahle tajemná žena ji poslala na honbu za pokladem, která končila v restauraci Horseshoe. Tam na Emmu čekal dopis s přípíchnutou fotografií – z níž na ni hleděl Beckyin obličej. Raven/Becky zmizela, ale pan Mercer všechno vysvětlil.

Právě proto Emma dneska pozvala Thayera do kavárny. Chtěla mu povědět, že pan Mercer ho tu noc, co jsem zemřela, v kaňonu nepřešel – a že žena, se kterou ho viděl, byla její biologická matka.

„Byla to ona, Thayer, jsem si tím jistá,“ vzdychla teď Emma.

„Já ti věřím,“ odpověděl Thayer tiše.

Za nimi se s rachotem otevřely dveře garáže, a tak ustoupili stranou, aby čerstvě nablýskaný Lexus mohl vycouvat na ulici. Chvilku jen stáli a mlčeli.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se nakonec Thayer.

Emma cítila, jak se jí chvěje brada. „Vypadala... duševně chorá, nezdá se ti?“

„Musí bejt duševně chorá, když s tebou nechce mluvit.“ Thayer vzal Emmu za paži a stiskl ji, ale pak se opatrně odtáhl, jako by měl strach, že se dopustil moc velké důvěrnosti. Rozpačitě pohodil hlavou směrem ke kavárně. „Asi bych měl jít domů. Ale Sutton...“ Znovu zaváhal. „Kdyby sis chtěla o čemkoli z toho promluvit, tak jsem tady pro tebe. To snad víš, ne?“

Emma přikývla, stále ponořená v myšlenkách. Thayer už byl o tři bloky dál, když si uvědomila, že má kolem kotníku pořád uvázaný jeho kapesník.

Dívala jsem se za ním, jak odjíždí. Možná měli s Emmou pravdu. Možná se Becky chovala tak divně, protože byla nemocná. Ale stejně jsem se nemohla zbavit pocitu, že jsem se s jejím obličejem někde setkala – když jsem ještě žila, než jsem se stala Emminým tichým stínem.

A zajímalo by mě, jestli to byla poslední tvář, co jsem spatřila.

2

HRDINA, PADOUCH A KRÁSKA

Později toho dne Emma zaparkovala Suttonino Volvo před starými tucsonskými filmovými ateliéry. Před sebou měla vratký starodávný westernový saloon, komplet i s dřevěnými lítacími dveřmi a pronikavým alkoholovým zápachem. Vedle stála banka s dírami od kulek ve zdi, sloup na uvázání koně a dokonce dům, který zřejmě býval nevěstincem, soudě podle přehnaně zmalovaných žen ovívajících se na verandě. V padesátých a šedesátých letech se v těchto ateliérech opravdu natáčely westerny, ale teď tu byl zábavní park, Disneyland ve stylu Divokého západu plný turistů. Ethan Landry – Emmin kluk a jediný člověk, který znal její pravou totožnost – navrhl, aby místo na tenisové kurty, kde se obvykle scházeli, zašli tentokrát sem.

„Brej den, slečinko!“ Chlápek v jezdeckých chapsech z hovězí kůže a v botách s ostruhami smekl stetsona. Emma mu vlašně zamávala; nějak se nemohla dostat do správné westernové nálady. Kéž by to dokázala – sebejistě si vykračovat ulicí s pistolí u boku a po dlouhé době bezmocnosti mít konečně osud ve svých rukou by bylo nádherně uklidňující.

Při pohledu na ateliéry ve mně něco zajiskřilo. Určitě jsem tu někdy byla na školním výletě a s Char a Mads jsme se těm ubohým napodobeninám hodně nasmály. Nejspíš jsme se odpojily od

výpravy a vplížily se zadní budovou do saloonu. Když jsem si vzpomněla, kolik jsme si spolu užily legrace, padl na mě stesk.

Emma pár minut bloumala kolem, a když Ethana nikde neviděla, plácla sebou na lavičku s výhledem na tucsonský horský park a vytáhla *Janu Eyrovou*, kterou teď četli ve škole. Jakmile knihu otevřela, uslyšela za sebou křupání šterku.

Ethan přicházel kolem obchodu se smíšeným zbožím a mhouřil oči proti odpolednímu slunci. Jakmile spatřila jeho široká ramena, svalnaté nohy a tmavé pronikavé modré oči, pocítila lehkou slabost v kolenou. Měl na sobě maskáčové kraťasy a černou mikinu a jeho tmavé vlasy vypadaly tak hezky rozčepýřené, že měla sto chutí mu je počechrat. Jak se blížil, jeho stín se ve slunečním svitu natahoval směrem k ní.

„Ruce vzhůru!“ zvolala, vyskočila a namířila na Ethana prsty jako dvě pistole.

Ethan vytřeštil oči předstíranou hrůzou, zvedl dlaně a pak bleskurychle sáhl pod imaginární kabát pro imaginární zbraň. „Pic ho!“ vykřikl.

Emma se chytila za hrud', zavravorala a klesla na kolena. Pak navzdory všem dramatům, jimiž si během dne prošla, vyprskla smíchy. Tohle byla jedna z věcí, co měla na Ethanovi nejradši – že s ním mohla být sama sebou, praštěnou Emmou Paxtonovou z Las Vegas v Nevadě. Dívkou, která psala tajné noviny o svém životě, vedla si detailní seznamy trefných odpovědí, jimiž si nedovolila odseknout lidem, co se k ní chovali hrubě, a která si předtím, než převzala Suttonin život včetně jejího šatníku, pletla značky Marc Jacobs a Michael Kors. Ethan ji za nic z toho neodsuzoval – měl ji prostě rád takovou, jaká byla. Dřív ji nikdo jen tak nepřijal. Každý se na ni hned díval skrz prsty jen proto, že byla dítě v pěstounské péči.

Ethan se k ní přihrnul s nohama do O jako kovboj, přitáhl si ji blíž a vlepil jí polibek na rty. Emma měla pocit, že se jí celé tělo rozpouští.

Když se od sebe oddělili, rozhlédla se kolem. „Já jsem v žádném filmovém ateliéru ještě nikdy nebyla.“

Ethan se otočil. „Pořád zapomínám, žes tu vlastně nevyrostala. My jsme sem dost často jezdili se školou na výlet.“ Popadl ji za ruku a společně vykročili prašnou ulicí. Ukázal na lokál, kde voutsatý chlápek se zarudlým obličejem otíral barový pult posázený lahvevi whisky. „Tohle postavili pro *Rio Bravo*. A v šedesátejch letech tu natáčeli některý díly seriálů *Gunsmoke* a *Bonanza*.“

„Na jedný z cedulí před vchodem se píše, že se tu natáčel taky *Malý dům na prérii*,“ poznamenala Emma. „Tenhle seriál jsem měla moc ráda.“

Ethan se zatvářil překvapeně. „Nepřipadáš mi jako fanyynka *Malýho domu*.“

Emma pokrčila rameny. „Dívala jsem se vždycky po škole na odpolední reprízy. Nejspíš se mi líbilo, že ačkoli ta rodina třela bídu s nouzí, tak se všichni měli hrozně rádi a byli šťastní. Maminka s tatínkem by pro svoje děti udělali všechno na světě.“

Ethan po ní hodil okem. „A co si myslíš o Mercerovejch? Jsou taky taková ideální rodinka?“

Emma pomalu přikývla; věděla, že Ethan naráží na nedávné odhalení, že Mercerovi jsou její skutečnou rodinou. Pořád nemohla uvěřit, že pan Mercer s paní Mercerovou jsou jejími prarodiči – a Laurel její tetou. Cítila vděčnost, že je konečně našla, ale svým způsobem to celou věc ještě víc zkomplikovalo. Mercerovi vůbec nevěděli, že měli *dvě* vnučky. Stejně tak netušili, že vnučku, kterou vychovávali jako vlastní dceru, někdo zabil. Co udělají, až se to dozvědí? Co řeknou, až zjistí, že Emma se za Sutton vydávala a že před nimi celou dobu Suttoninu smrt tajila?

Tohle mi taky leželo v hlavě. Chtěla jsem, aby rodiče Emmu objali, opravdu jsem si to přála. Kéž bych jim mohla všechno vysvětlit. Ale lži dokážou ranit, a takhle obrovská lež obzvlášť.

„Takže.“ Ethan vzal Emmu za ruku a vedl ji k lavičce proti kostelu. Tahle část ateliéru vypadala naprosto opuštěně. „Proč ses chtěla sejít?“

Emma se zhluboka nadechla. „Dneska jsem viděla mámu,“ vysypala ze sebe a kousla se do rtu. „Mojí *skutečnou* mámu, Becky.“

Ethanovi vyskočilo obočí do výšky. „Kde?“

„Jela kolem autem. Utíkala jsem za ní, ale šlápla na plyn a kalila to pryč. Odhaduju, že se mnou nechtěla mluvit.“

Ethan se otočil, aby Emmě viděl do tváře. „Jsi v pořádku?“

Pokrčila rameny a vyloudila úsměv. „Ona se přece nevyhýbá *mně*.
Nechce mluvit se Sutton.“

Ethan se poškrábal na bradě. Otevřel pusku, jako by se chystal něco říct, ale zase ji sklapl.

„Co je?“ zeptala se Emma.

Zavrtěl hlavou. „Ale nic.“

Emma sklonila hlavu ke straně. „Řekni to.“

Hlasitě se nadechl. „No, zmínila ses, že Becky je tak trochu...
bláznivá, ne?“

Emma zamyšleně přikývla. Vyprávěla Ethanovi, jak nevyzpytatelně se maminka chovala, když ona byla ještě malá holčička. Někdy ji Becky vzala do parku nebo jí dovolila ládovat se zmrzlinou k snídani, k obědu i k večeři. Jindy zůstala ležet v posteli, závěsy nechala zatažené a brečela do polštáře. Poslední léto předtím, než Emmu opustila, polepila celá okna kartonem z krabic od cereálií, protože si vzala do hlavy, že je v noci někdo šmíruje. Emma se ještě dneska otrásla, když viděla logo Captain Crunch.

Ethan odíral okrajem jedné tenisky Chuck Taylor o druhou. „Máš s sebou ten dopis, co ti nechala v restauraci?“

Emma beze slova vytáhla z tašky Madewell, co měla pověšenou přes rameno, Suttoninu peněženku a rozložila list papíru. Při pohledu na Beckyino písmo, které poznávala i po tolika letech, jí opět cukla tvář bolestí. Becky toho moc nenapsala, jen *Je mi líto, že to ten večer v kaňonu takhle dopadlo* a přidala pár neurčitých rad, aby Sutton neudělala stejné chyby jako ona. Taky se mohla trochu víc rozepsat.

Totéž jsem si přála i já. Jednalo se o první lístek, co mi kdy moje matka napsala. Ráda bych si přečetla, jak strašně mě miluje a jak hrozně lituje, že mě opustila.

Emma podala dopis Ethanovi a ten ho chvíli zamyšleně studo-

val. Pak zvedl hlavu a vrátil jí ho zpátky. „Všimla sis, že vůbec není adresovanéj Sutton?“ Otočil lístek v ruce. „O Sutton není zmínka ani vepředu, ani v oslovení, prostě *nikde*.“

„No a?“ zeptala se Emma.

„Co když ten dopis napsala *tobě*? Co když ví, že ty nejsi Sutton?“ Emma ztuhla. „Jedinej, kdo to ví, je vrah.“

Výraz v Ethanově obličejí se nezměnil. Emma zakroutila hlavou. „Becky je sice labilní, ale není vrah. Posílala mě hledat poklady po celým našem bloku, jednou mi pomohla vyzdobit si stěnu ložnice obrovskejma malbama. Je to moje *máma*.“

Ale jen co Emma ta slova vypustila z úst, na myslí jí vytanula úplně jiná žena. Maniakální Becky. Šílená Becky. Vytáhla *Janu Eyrovou* a zadívala se na obálku. Jednalo se o totéž vydání, jaké měla, když tuhle knihu četla poprvé, ve dvanácti letech ještě v Nevadě. Obálku zdobila zkroucená tvář pomatené ženy, kterou pan Rochester ukryval v podkroví: pevně zavřené oči, bledý obličej, otevřená křičící ústa. Tenhle obrázek byl archetypem duševní choroby. Emma si pamatovala, jak si vždycky tenhle obličej prohlížela a chvěla se strachy – ale vyvolával v ní ještě jiný pocit, který nedokázala přesně identifikovat. Teprve teď pochopila, o co šlo: obličej Berty Masonové jí připomínal její vlastní matku.

Zavřela oči a vzpomínky zahнала. Její matka žila ve velkém stresu, ale to z ní přece neudělalo vraha. Jaký by měla k zavraždění Sutton motiv?

Doufala jsem, že Emma má pravdu. Už od dětství jsem snila, že se jednou se svou biologickou matkou setkám. Představa, že by si mohla přát mou smrt, ve mně vzbuzovala hlubokou bolest. Znovu jsem zašátřala ve svých prchavých vzpomínkách – viděla jsem se někdy s Becky? Stalo se mezi námi něco? Jenže tyhle události zůstávaly zoufale mimo můj dosah.

„Zapomeň na to,“ řekl rychle Ethan a pevně Emmu objal; jenomže ona stála jak omráčená. „Emmo, promiň. Nechtěl jsem tě vyděsit. Já o tvójí mamince nic nevím. Byl to hloupej nápad.“

Zabořila obličej do jeho mikiny a poslouchala, jak mu buší srdce,

zatímco zapadající slunce zalévalo hory ohnivě růžovou září. Předtím si to nechtěla přiznat, ale když Becky projížděla kolem kavárny, skutečně vypadala pomateně. Emma byla najednou ráda, že tam seděla s Thayerem a ne s Ethanem. Kdyby Ethan Becky viděl, těžko by se teď dalo popřít, že je asi nebezpečná.

„Můžu se tě na něco zeptat?“ pokračoval a přitom si prsty lehce pohrával s Emmínými vlasy.

„Na cokoli.“

„Myslíš, že tady budeš moct zůstat? Jako až se vyřeší Suttonin případ.“

Emma neodpověděla. O tomhle si snila od chvíle, kdy zjistila, že má dvojče. Ještě nikdy nikam nepatřila – ani ti nejlepší a nejvštrícnější pěstouni ji prostě nebrali za člena rodiny. Teď měla milující rodinu, jakou si vždycky přála... ale změni se to všechno, až se dozvedí, kolik lidí jim navykládala?

„Doufám, že pochopěj, proč jsem to udělala, až to všechno skončí,“ pronesla tiše. „Nechtělo by se mi od nich pryč.“

„Trochu jsem přemejšlel.“ Ethanův hlas zněl skoro ostýchavě. „Oběma je nám osmnáct. Jasně že musíme dostudovat, ale jinak si můžeme dělat, co chceme. Takže kdybys z nějakýho důvodu nemohla dál zůstat u Mercerovejch... tak jsem si říkal, že bysme si třeba mohli najít nějaký bydlení.“

Emma zamrkala, tváře jí zahořely sytě červenou barvou. Na okamžik si nebyla jistá, jestli se nepřeslechla.

„Spolu,“ dodal Ethan. „Ber to jako náhradní plán, nechci tě do ničeho tlačit. Ale mojí mámě bych určitě nechyběl.“ V obličejí se mu objevil smutný výraz, pak se Emmě opět podíval do očí. „Víš, já bych nepřežil, kdybys odjela. Kdybych tě ztratil.“

Emma se nesměle pousmála. Nevěděla jistě, jestli je připravena s někým bydlet, ale skutečnost, že Ethan uvažuje o jejich společné budoucnosti, ji příjemně hřála u srdce. Pohládila ho prstem po obrysu tváře, pak se naklonila a přitiskla své rty na jeho.

Svět za jejíma zavřenýma očima se zatřpytil. Zajela prsty do Ethanových hustých vlasů a přitáhla si ho blíž. Pokožka jí pod jeho

dechem zvlhla vzrušením. Nikdy předtím si neuvědomila, jak strašně touží, aby ji objímal někdo, komu na ní opravdu záleží. Vlastně ani nedumala o tom, jak málo objetí se jí v životě dostalo. Teď, když chodila s Ethanem, tak občas měla pocit, že jediné, co ji drží na nohou, je naděje na další polibek.

Tenhle pocit jsem dobře znala, s Thayerem jsem to měla úplně stejně.

Z porostu za schodištěm kostela se ozval šramot. Emma zvedla hlavu. „Co to bylo?“

Ethan naklonil hlavu ke straně. „A co jako?“

Emma se zkoumavě zadívala na průčelí a pak vykročila přes prašnou silnici, aby kostel omrkla i z druhé strany. Nic. Za kostelem se rozprostírala poušť, až na pár roztroušených kaktusů úplně prázdná. Pokud tu někdo špehoval, tak už zmizel.

Ethan jí položil ruku kolem ramen a zamžoural do zapadajícího slunce. Ale Emmě už nepřipadalo nádherné. Někde tady kolem slídí Suttonin vrah, vidí každý její pohyb. A tělo její sestry někde leží neobjevené, nikým neoplakávané.

Otočila se k Ethanovi. „Jsem úplně vyřízená. Radši bysme měli jít domů a načerpat sílu na zejtra, na ten velký zápas ve flag footballu.“ Vzala ho za ruku. „Půjdeš, ne? Doufám, že sis to nerozmyslel.“

„Takovou událost si přece nenechám ujít,“ broukl Ethan. Jak kráčeli rušnou částí westernového městečka, kde si turisté kupovali šátky a stetsony, písek jim křupal pod nohama.

Suttonino Volvo stálo na druhém konci parkoviště, ale Emma už zdálky zpozorovala složený lístek zastrčený za stěračem. Zastavilo se jí srdce. Rozeběhla se k autu a lístek vyškubla.

Ethan s napjatými svaly v obličejí sledoval, jak rozkládá složený papír.

„Proboha.“ Emma zalapala po dechu a rozhlédla se po prázdné poušti. Ten rukopis znala! Takhle škrábal ten, kdo ji hned první ráno v Tucsonu přivítal vzkazem, že její sestra je mrtvá a že Emma ji má hrát, nebo přijde na řadu ona. A teď psal:

Měla bys mi poděkovat. Než jsi sem přijela, neměla jsi nic. Teď máš všechno, co chceš. Tak neudělej chybu. Sutton si taky myslela, že může mít všechno, co chce.

Emmě i mně proběhla hlavou úplně stejná myšlenka: Za kostelem opravdu někdo stál. Můj vrah pořád sledoval Emmu na každém kroku.

3

MUŽ, CO ROZDAL TISÍC RAN PĚSTÍ

„Tyhle trička jsou příšerný,“ zaúpěla Laurel a šklubla límcem modrého bavlněného dresu. „Proč nám místo Hanes Beefy-T nekoupili radši American Apparel?“

Bylo krásné nedělní odpoledne a Emma, Suttoniny kamarádky a celá rodina Mercerových přijeli do národního parku Saguaro na každoroční Přátelské utkání rodičů a studentů střední školy Hollier ve flag footballu – tak to aspoň hlásal nápis vzdouvající se nad jejich hlavami. Před nimi se prostíral nepřírozeně zelený trávník a rodinky mrskaly hamburgery na veřejné grily a nakládaly si na talíře bramborový salát a plátky melounů. Malí caparti se honili a hopsali přes čerstvě namalované čáry hřiště. Pan Mercer si pohazoval míčem s logem Arizonské univerzity, jako už by se nemohl dočkat sportovního klání, které mělo co nevidět vypuknout.

Emma si se smíchem zastrčila červené tričko do Suttoniných síťových trenek Adidas. „Tohle je charitativní akce. Jsem si jistá, že ty trička škole někdo věnoval.“

Charlotte Chamberlainová obrátila oči v sloup. „Moje máma taky věčně dává něco na dobročinný účely. Každý ví, že když chce člověk hodně vydělávat, musí hodně utrácet. Loni věnovala vintage sako Chanel do tomboły a vrátil se jí trojnásobek jeho ceny.“

„A kde v tom vidíš jaký dobročinný účely?“ zeptala se další ze Suttoniných kamarádek Madeline Vegová, jejíž vysoké pružné tělo vedle Charlottiny malé zaoblené postavy obzvláště vynikalo.

Charlotte pokrčila rameny a svázala si zrzavé kudrny do culíku. „To máš fuk.“

Za nimi se ozvalo rozjuchané chichotání. Dívky se otočily a spatřily dvojčata Gabriellu a Liliannu Fiorellovy, přezdívané Štěbetalky. Obě přišly vyšňořené jako roztleskávačky – Lili měla červeno-černý úbor s obrovskými zavíracími špendlíky na sukýnce, zatímco Gabby zvolila bleděmodrou a bílou barvu a vlasy si vyčesala nahoru a sepnula do ohonu. Obě svíraly v rukách třpytivé pompomy a za nadšeného povyku jimi třepaly.

„Proboha, co to máte na sobě?“ ušklíbla se Madeline.

„To je myšleno *ironicky!*“ zatrylkovala Gabby a zamávala pompomem ve vzduchu.

Emma se na všechny usmála. Sice to byly Suttoniny kamarádky, ale už je začala považovat i za svoje. Kromě Alex, své nejlepší kamarádky z Hendersonu, se nikdy s žádnou dívkou takhle nesblížila, natož s celou partou. Byl to krásný pocit, i když svoje skutečné momentální problémy s nimi probírat nemohla.

Ani já si nebyla jistá, jestli jsem svým kamarádkám někdy vykládala, co mě opravdu trápilo. Měly jsme se rády a držely spolu, ale moc otevřeně jsme spolu asi nemluvily. Nejspíš jsme se tak usilovně snažily zachovat image obletovaných hvězd, až jsme úplně zapoměly, že jsou to jen masky.

Emma si stáhla vlasy do uzlu a udělala pár dřepů, aby si protáhla svaly. Ještě ji bolely nohy od toho, jak honila Beckyino auto, ale stejně za tu dobu, co předstírala, že je Sutton, hodně zesílila – bodejť ne, když měla skoro každý den tenisový trénink.

„Teda Sutton, neříkej, že letos vážně *braješ?*“ zeptala se nevěřičně Madeline.

„Napadlo mě, že bych mohla vyzkoušet něco novýho,“ odpověděla Emma bezstarostným tónem. Ačkoli flag football očividně nepatřil mezi Suttoniny koníčky, ona sama se na tenhle zápas vylo-

ženě těšila. Pokud ji její pěstounští rodiče někdy vzali na rodinný výlet, tak nanejvýš do recyklačního centra odevzdat prázdné plechovky od limonád. Líbilo se jí, že Mercerovi udržují takovéhle každoroční tradice. Mimoto – po dalším výhružném vzkazu od Suttonina vraha přišlo podobné rozptýlení jako na zavanou.

„Ale vždyť sis vždycky stěžovala, jak nesnášíš, když máš všude zelený fleky od trávy, a že z toho tátova čachrování s endzónou by ses nejradši propadla hanbou,“ nadhodila opatrně Laurel.

Emma štouhla Laurel loktem a zakřenila se. „Bojíš se, že ti to nandám, vid', ségra?“

„Zbožný přání,“ uchichtla se Laurel. „Tak se ukaž!“

Emma přešla očima hřiště. Kromě Suttoniných kamarádek se na tohle sportovní odpoledne sjela spousta dalších studentů z Hollieru. Emma zamávala na Nishu Banerjeeovou, která pod sluneční plachtou srkala ledový čaj, a ta přátelský pozdrav opětovala. Nisha a Sutton bývaly vždycky velké rivalky, jak na tenisovém kurtu tak mimo něj, ale Emma se s ní nedávno trochu sblížila. Pak zahlédla Suttonina bývalého kluka Garretta Austina – zrovna si dával hot dog se svou mladší sestrou, druhačkou s fialovými vlasy a brýlemi, jako nosil Buddy Holly. Emma radši honem uhnula očima; zlomila totiž Garrettovi srdce, když na oslavě svých narozenin odmítla jeho roztoužené tělo.

Charlotte ji popadla za loket. „Teď se tam nekoukej, ale máš tu citele.“

Emma se začala rozhlížet po Ethanovi a vtom ke svému překvapení zmerčila Thayera. Postával se skupinkou studentů na druhé straně hřiště. Ostatní kluci se pošuchovali a blbli, jen Thayer nepřítomně civěl na Emmu. Když si uvědomil, že o něm ví, nesměle se usmál a sklopil zrak.

Ten pohled patřil mně, opakovala jsem si důrazně, ale moc se mi neulevilo.

„Už je to tu zas,“ zabručela Madeline.

„Co jako?“ Emma se otočila na kamarádky a nervózně polkla. Sledovaly ji s různým stupněm skepticizmu ve tváři. Dalo se

snadno odhadnout, co se jim honí hlavou – že s Thayerem něco má. Od té doby, co se vrátil do Tucsonu, zavládlo mezi Emmou a Suttoninými kamarádkami trochu napětí. Charlottu štvalo, že Sutton dostane každého kluka, co si umane – čemuž Sutton nasadila korunu, když před pár měsíci Charlottě přebrala Garretta. Madeline měla dojem, že Sutton není pro Thayera, léčícího se ze závislosti na alkoholu, dost dobrá. A co se týče Laurel, ta s Thayerem dlouhá léta kamarádila a navíc se do něho zamilovala, takže pro ni bylo obzvlášť pokořující, když se ho Sutton rozhodla sbalit. Emma si dokázala představit, jak Laurel muselo bolet, když zjistila, že Thayer celou dobu, co byl nezvěstný, tajně randil s její sestrou.

„Já nechápu, co pořád máte!“ prohodila Emma a jen doufala, že se jí podaří tohle ožehavé téma odvrátit. „Kolikrát vám mám opakovat, že Thayer a já jsme prostě kamarádi!“

„Jo, jasně.“ Charlotte mrkla přes hřiště na Thayera, který už zase na Emmu hleděl jak na svatý obrázek. „To je vysloveně kamarádeškej pohled, co na tebe vrhá.“

Emma cítila, jak rudne. Odhánět kluky pro ni byla nová zkušenost. Nikdy nezůstala v jedné škole dost dlouho na to, aby o ni někdo stačil projevit zájem. Předklonila se a začala si převazovat tkaničky, přičemž Charlottinu ironickou poznámku prostě ignorovala.

Když se zase narovnávala, upozorovala na druhé straně hřiště jinou známou postavu a srdce se jí zatetelilo radostí. Zamávala na Ethana, ale zdálo se, že ji nevidí. Pak si všimla výrazu v jeho obličeji – díval se na Thayera a oči mu jen plály. Emma sebou cukla. Věděla, že Ethan na Thayera žárlí, ale takhle nenávisťně se mračit ho ještě nikdy nespatriła.

„Ethane!“ křikla, ale vzápětí se jí v hemžícím se davu zase ztratil.

„Tak kterýho z nich si přivedeš přesprášit sobotu na můj večírek?“ škádlila ji s úsměvem Charlotte.

„Ty pořádáš večírek? Jak to že nic nevím?“ vmísila se do hovoru Madeline. V ruce žmoulala límeček, který odstříhla z trička a vytvořila si tak lodičkový výstřih.

„Rozhodla jsem se asi před hodinou,“ odpověděla váhavě Char-

lotte. „Zjistila jsem, že naši jedou ten víkend do Vegas. Takovou příležitost si přece nenecháme ujít, ne?“

„Super,“ šeptla Gabby, hned vytáhla iPhone a začala do něj mydlit. Lili ji okamžitě následovala. Během dvaceti vteřin se díky jejich tweetům o večírku dozví celá škola.

„No, samozřejmě půjdu s Ethanem,“ odsekla Emma. Znovu po něm zapátrala v davu a doufala, že se jí ten hrozivý pohled, jímž probodával Thayera, jen zdál. V hlavě jí naskočil novinový titulek – šlo o starý zvyk z dob, kdy si představovala, že se jednou stane investigativní novinářkou: *Mladý pár se rozešel kvůli pomluvám o milostném trojúhelníku; podrobnosti na straně 11.*

Rozhodčí zapískal na píšťalku a hráči se shromáždili uprostřed hřiště. Emma, Madeline a Charlotte tvořily s panem Mercerem tým červených. Ethan se k nim přidal a políbil Emmu na tvář. Laurel a paní Mercerová v modrých dresech se postavily na protější stranu, spolu s Nishou a Thayerem.

„Ani si neškrtněš!“ křikla Laurel na Emmu. Emma dobromyslně obrátila oči v sloup. Ještě před nedávnem by ji podobná výhrůžka od Laurel k smrti vydělala, ale teď spolu výborně vycházely. A Laurel *stoprocentně* Sutton nezavraždila.

„Tak mládeži!“ zvolal pan Mercer, zastrčil si žlutý praporek za pas a pokynul svým spoluhráčům, aby se shlukli. „Madeline a Charlotto, vy jste obrana, takže držte modré co nejdál od nás. A ty, Sutton, hned po snapu utíkej na druhou stranu hřiště. Jen co to bude možné, tak ti přihraju.“ Pak jí stiskl paži. „Jsem moc rád, že letos hraješ.“

Emma se neubránila úsměvu. Od té doby, co zjistila, že pan Mercer je její dědeček, k němu cítila obrovskou náklonnost – nejen jako Sutton, ale jako ona sama. Ale pak ji opět zaplavil pocit viny. On neznal její tajemství. A přestože by se mu strašně ráda svěřila, tak nemohla. Vzpomněla si na řetízek s medailonkem, jak se jí v Charlottině domě stahoval kolem krku, na osvětlení, co se ve školní aule zřítilo nebezpečně blízko její hlavy, na všechna varování od vraha, aby nikomu nic neříkala. Nesnesla pomyslení, že by

jejímu dědečkovi někdo ublížil – a kdyby znal pravdu, byl by v ohrožení i jeho život.

Rozhodčí znovu zapískal. Jakmile byl míč rozehrán, Emma vystřelila kupředu a hbitě se proplétala mezi soupeři v modrých dresech. Štěbetalky skandovaly pronikavými hlasy od postranních čar: „Borci křičí z plných hrdel: srabaři ať políbí nám...!“

„Sutton!“ Pan Mercer přehlušil zbytek sloganu. Nisha se mu pokusila vytrhnout praporek z pásku, ale on odtančil pár kroků dozadu a odhodil míč.

Emma napnula všechny svaly a sledovala míč letící vzduchem. Jakmile jí přistál v náruči, vyrazila s ním k brance.

„Kam se ženeš?“ Koutkem oka zahlédla paní Mercerovou, jak jí vbíhá do cesty. Její babička byla překvapivě mrštná, zřejmě měla pružné tělo z hot jógy, na kterou chodila třikrát týdně. Emma kolem ní proklíčkovala a upalovala pryč. Mezitím se objevila Laurel a společně s paní Mercerovou stíhaly Emmu pádící na druhou stranu hřiště.

Emmě se uvolnily vlasy z uzlu a vlály jí u hlavy. Já za ní taky vlála, ale vítr ve vlasech ani púdu pod nohama jsem necítila. Napadlo mě, kolikrát jsem asi při tomhle turnaji postávala s kamarády u postranních čar a nadávala, že tu v tom hicu musím tvrdnout. Možná jsem si vážně měla aspoň jednou zahrát, prostě abych věděla, jaké to je.

Branka na konci hřiště už byla skoro na dosah. Najednou Emmu někdo chňapl kolem pasu. Svalila se na zem a míč se kutálel pryč. Když se obrátila na záda, spatřila nad sebou Thayerův obličej. „Mám tě!“ zahučel stejně jemným tónem, jako by říkal *Miluju tě*.

Na okamžik se zastavil čas. Emma cítila vůni trávy, viděla drobné pihy na Thayerových tvářích. Jeho obličej byl tak blízko, že by se klidně mohli líbat.

V tu chvíli bych dala všechno na světě, kdybych mohla cítit totéž co Emma.

Pak Thayer vykřikl – někdo ho zezadu popadl a táhl nahoru. Emma se zmateně rozhlédla a spatřila, že s Thayerem cloumá Ethan.

„Tohle je *flag* football,“ vybuchl vztekle. „Někoho zraníš.“

Thayer ho odstrčil. „Ještě jednou se mě dotkneš a zraním *tebe*.“

„Jo, jasně, třískneš se mnou o zem jako teď s mojí holkou?“ Ethan do něho znovu drcl, tentokrát o něco silněji.

Thayer o pár kroků ustoupil a na tváři se mu vylouppl nebezpečný úšklebek. „S radostí tě nakopu do prdele,“ zavrčel. Pak se po něm vrhl. Za chvíli se po zemi válela změt rukou a nohou a kolem litala hlína.

„Přestaňte!“ zaječela Emma a vyskočila. Ethanovi stékala po tváři krev, Thayer měl u krku roztržené tričko. Rozhodčí se mohl upískat, ale marně. Diváci jen zírali s dlaněmi přes pusy. Ze všech stran se k nim sbíhali lidé, včetně pana Mercera.

„Kluci, nechte toho!“ zařval. Ale jen pár kroků od nich zakopl o vytržený drn. Letěl po hlavě na zem a pár metrů se kutálel po trávě. Když se konečně zastavil, zaúpěl bolestí. Ethan s Thayerem se přestali rvát a zůstali na něho zděšeně civět.

„Tati!“ vykřikla Laurel a přidrčela si k němu. Emma s paní Mercerovou stály hned za ní.

Pan Mercer znovu zasténal. Obě holeně měl odřené a do trávy kapala krev. Svíral si levé koleno – už oteklo do dvojnásobné velikosti.

„Proboha,“ zaseptal Thayer a otřel si vlastní krev, co se mu řinula z fialovějícího nosu.

Paní Mercerová, v obličejí úplně bledá, se zadívala do zkoprnělého davu. „Pomůžete mi s ním někdo do auta?“ zeptala se.

Thayer s Ethanem se vrhli k panu Mercerovi každý z jedné strany, pomohli mu vstát a dovedli ho přes hřiště k rodinnému SUV. Pan Mercer úpěl. Emma šla za nimi a srdce jí hlasitě bušilo. Skoro necítila Madelininu ruku na svém rameni, ani nevnímala Charlottino chlácholení, že to bude v pořádku. Vlezly si s Laurel na zadní sedadlo a paní Mercerová nastartovala – nikdo neřekl slovo.

Jak odjížděli, Emma se ohlédla na parkoviště. Ethan s Thayerem stáli pár kroků od sebe a tvářili se zaraženě. Ethan měl zkrřížené ruce na hrudi a Thayer se rozpačitě drbal na krku.

„Pořád si myslíš, že se neperou kvůli tobě?“ zamumlala Laurel.

Emma neodpověděla. Nechtěla, aby se o ni bojovalo jako o nějakou středověkou děvku. Snad se oba chytí za nos, když se kvůli nim pan Mercer zranil.

S tím moc nepočítej, pomyslela jsem si při vzpomínce, jak Thayer mé dvojče div nepolíbil. Jediné, co by ho přimělo, aby o mě přestal bojovat, by bylo, kdyby se dozvěděl pravdu – že jsem mrtvá a Emma mě jen zastupuje.

4

KARMA JE KRÁVA A JÁ TAKY

V pondělí se novinka o rvačce mezi dvěma Suttoninými kluky roznesla po celé škole. Emma musela neustále odrážet otázky zvědavců, kolující zvěsti totiž během dne nabývaly na dramatickosti. Ethan Thayera málem uškrtil. Thayerova noha se zázračně uzdravila a Thayer zuřivě nakopal Ethana do rozkroku. Thayer si chce zaplatit nájemného vraha – poznal ho ve své temné minulosti – aby s Ethanem nadobro skoncoval. Ethan si přinesl do školy zbraň.

Emma se snažila nad všemi povídkami mávnout rukou, jenže ji pronásledovaly až na odpolední tenisový trénink. Když dorazila za zbytkem týmu na kurty, dívky ji hned začaly zpovídat, jako kdyby si snad sama vjela s kluky do vlasů. „Slyšela jsem, že Ethan s Thayerem si dají v pátek odvetu,“ poznamenala toužebně Clara Hewlittová z druháku.

„No jo, kam se hrabe Clint Eastwood,“ vtipkovala Emma, ale ve skutečnosti měla dost stísněný pocit. S Ethanem už pak po rvačce moc nemluvila, jen mu poslala pár zpráv a vynadala mu, že se chová jak rapl. Ethan se omluvil, stejně tak Thayer. Ale Emma rozhodně nechtěla, aby o ni ti dva soupeřili.

Podzimní vzduch byl suchý a teplý a modré nebe za horami nabralo odstín drozdích vajec. Přestože bylo teprve odpoledne, na